

[Aksel Larsen.]

har nogen betydning, men det hænger selvfølgelig sammen med, at jeg ikke anser hjemmevernet for at have nogen som helst forsvarsmæssig betydning. I øvrigt vil jeg nu overlade til de udvalgsberettigede partier at afgøre, om disse ændringsforslag skal vedtages; det kan ikke være vor sag.

Med hensyn til lovens ikrafttrædelsestidspunkt har det ærede medlem hr. Vagn Bros nuværende stillingtagen interesseret mig meget. Hvis det nu ikke havde været i det Herrens år 1958, men i 1933, er jeg temmelig sikker på, at jeg i en sådan situation ville have stillet et forslag til motiveret dagsorden, sålydende: „Når det ærede medlem hr. Vagn Bro har fundet sine egne ben, går man videre i behandlingen af sagerne“. Det ville jeg vel have gjort for 25 år siden, det gør jeg ikke nu; man bliver efterhånden noget mere sat, og dertil kommer, at man ikke skal dreje kniven rundt i såret.

Man har som sagt ikke været tilstrækkelig orienteret, før man tog dette initiativ, og jeg ved ikke, om man er i stand til fra nu af og til på onsdag at skaffe sig de oplysninger, der er brug for, så at man kan tage endelig stilling til lovforslaget, ellers bliver vi nødt til at udsætte sagen til efteråret.

Endelig tillader jeg mig at spørge den højtærede justitsminister, om ikke det er således, at fyrværkerifabrikation og spørgsmålet om fyrværkerisagers knaldeffekt hidtil — i hvert tilfælde i nogen grad — er blevet reguleret ved justitsministeriel bekendtgørelse. Hvis dette spørgsmål besvares bekræftende, har jeg et tillægsspørgsmål, sålydende: når man hidtil har kunnet klare sig med en justitsministeriel bekendtgørelse, hvorfor i alverden skal man så have en lov, som er langt tungere at arbejde med og langt vanskeligere at ændre, hvis der indtræffer en situation eller kommer momenter frem, der kunne gøre det formålstjenligt at få ændret bestemmelserne?

Kr. Juul: De to ændringsforslag, der er stillet til lovforslaget, har jeg ingen bemærkninger at gøre til.

Der er vist en del mennesker både her i salen og udenfor, der vil sige som så, at det er unødvendigt for folketinget at beskæftige sig med den slags narrestreger, der her er tale om. Mon det dog virkelig skulle være nødvendigt for lovgivningsmagten at blande sig i nytårsskyderiet? Det vil sikkert virke på mange som et pudsigt fyrværkeri i en situation, hvor folketinget henimod slutningen af en samling er stærkt belastet med arbejde og problemer, som er alvorlige nok.

Det er min opfattelse, og den dækker mindretallets, at forbuddet mod fremstilling af visse fyrværkeriartikler udmærket kan spares. Det med at skyde nytår ind er en uskyldig fornøjelse for ungdommen og for resten for en hel del ældre med. Det er nu engang blevet en dansk facon at sige tak til naboen for det gamle år på og ønske ham god fremgang i det nye, og har man en god nabo, skal han have et stort knald! Hvis nu ministeren med det indgreb, der her agtes foretaget, vil søge at hindre folk i at byde nytåret velkommen med en anstændig salut, kan jeg godt tænke mig, at det hele ville mislykkes for ministeren.

Ministeren siger selv i de bemærkninger, som ledsager lovforslaget, at de forbud, som hidtil har været udstedt mod salg af fyrværkeriartikler omkring nytår, fra 1. november til midt i januar, har været virkningsløse. Det vil nok gå lige sådan med det, der her er tale om. Hvis en knægt ikke kan købe en kineser hos købmanden, er han nok i stand til at lave en selv, og det kunne måske hænde, at de unge kunne komme i tanker om det, hvis ministeren formener dem adgang til at gå hen og købe fyrværkeri. Jeg må gøre ministeren opmærksom på, at hjemmefremstilling af fyrværkeriartikler kan rumme en fare, hvorimod den kontrollerede fremstilling er absolut farefri, og derfor kan